

Ez nem szentimentalizmus, férfiatlan érzékenykedés. Az ártalmas vadak pusztítása szükséges is, a hasznos és ártalmatlan állatok azonban a mi barátaink és kiméletért esdenek.“

Mit szóljunk továbbá a pajkos gyermekek ama multságához, mely szerint az erdőkben, berkekben fölkeresik kis énekeseink fészkeit, kiszedik alig pelyhesedő fiókáikat s a legkegyetlenebb játékot űzve velök, halálra gyötrik szegényeket. Bizony e bajon is a tanító segíthet leginkább. Mondja meg növendékeinek, hogy ha ily gonoszságra vetemedtek s rabul ejtették a kis madarakat, ne távozzanak a helyről, hol a fészek állt. Hallgassák csak végig a szegény anyamadarak szivig ható panaszait, sikoltozásait; nézzék végig kétségbeesett röpdősésüket a fészek helye körül s azután azt a néma bánatot, melynek órákig átengedik magukat, s lehetetlen, hogy ha szivük van, meg ne könnyörüljenek rajtok.

Tagadhatatlanul nemes ügy állataink védelme, s mindenképen tiszteletre, elismerésre méltó azon mozgalom, a mely erdőkben újabb időben mutatkozik. Az állat életét adja a „természet urának“. Érettünk dolgozik, fárad, bennünket ruház, táplál, eltart, véd; hozzánk hű, ragaszkodó; hivatását, melyért teremtve lön, inkább betölti, mint millió eszes lény; megérdemli tehát, hogy rövid életét ne tegyük szenvedéssé.

Jó gyermekek multsága.

Irta: *Kálmán bácsi.*

Iezi-piczi, kicsi ház,
Benne van egy galambház.
Hangtalan a kis szoba,
Hej de nem az udvara.
Tarka-barka madarak
Benne gyűlést tartanak.

Galamb, fecske, seregély,
Veréb, kánya mind beszél:

„Elmult a nyár, itt az ősz,
Az idő már jó esős;
Jön az öreg, a deres,
Nemsokára tél is lesz.“

S felszólal egy öreg fecske:
„Elmegyünk mi messze, messze,
Meggzökünk mi idejében,
Tél apuska itt ne érjen.“

Szólnak most a seregélyek:
 „Mi is megyünk mind tevéled;
 Oda, a hol zöld a vidék,
 Hogy az állunk fel ne kopják.“

Megszólal egy kánya: „Krá“,
 Minden kánya krárog rá:
 „Menjetez csak utatokra,
 Meg ne leljen tél apuska!
 Mi maradunk,
 S el nem fagyunk.
 Tél apuska nem bánt,
 Véd minket a bundánk.
 Fel sem kopik az állunk,
 Eleséget találunk.
 Menjetez csak utatokra,
 Meg ne leljen tél apuska!“

Most a sor a galambokon;
 Szólnak zszengő-bongó hangon:
 „Itt van ez a piczi ház,
 Benne ez a galambház
 A hidegtől mi nem félünk,
 Bátorságban, vígan élünk.
 Van nekünk egy kis gazdánk,
 Az majd gondot visel ránk.“

S búsan szól a verébsereg:
 „Örvendhetnének bár veletek! . . .
 Hej de nekünk nincs lakásunk a télen . . .
 Ki könyörül meg a szegény verében?!
 Meleg lakást vajh ki ad? . . .“

S megszólal a fecskehad:
 „Ne féljetez kis testvérek,
 Meleg lakást adunk nektez.
 Ott a fészünk, puha, meleg, tiszta,
 Csak tavasszal adjátok majd vissza!“

Megköszönik a verebez szépen;
 De azért még nem vígak egészen:
 „Lesz lakásunk. puha, meleg házunk,
 Hideg télen talán meg nem fázunk;
 Hej de nem lesz eleségünk semmi . . .
 Nem tudunk a bútól hova lenni . . .“

Tanakodnak búsan a kis madarak ;
 Azt mondják, hogy jó az Isten, jót is ad.
 Énekelnek, úgy könyörgnek őneki,
 Ki mindennek legjobb gondját viseli.

Cseng a daltól a kis háznak udvara,
 Megnyilik a kis gazdának ablaka.
 Kinéz rajt' egy kis fiueska,
 A galambok gondozója.
 Érti azt a csengő-bongó beszédet,
 A mit ott a kis madarak beszélnek.

Vigan beszél a jó gyerek :
 „Ne féljeteK kis verebek!
 Hogyha eljön majd a tél,
 S földre száll a hó, a dér,
 Elfödi az élelmet :
 Felkerestek engemet.
 Kövér buzát, kenyeret
 Jó anyám ad eleget.
 Lesz itt minden, kis pajtások,
 Ebédetek, vacsorátok.
 S nem kívánok egyebet :
 Szeressetek engemet!“

Összenéz a szárnyas sereg,
 Csiripelnek a verebek,
 Csiesereg a fecskehad,
 Galamb, kánya szóra kap.
 Ugy örülnek, vigadoznak,
 Hogy már vége minden gondnak.
 Nem hálnak meg a verebek,
 Gondozza majd a jó gyerek.
 Énekelnek, ugrálnak,
 Köszönik a gazdának.
 Igérik, hogy tavasszal
 Visszajönnek nagy haddal.
 Ide szállnak, énekelnek,
 Hadd örüljön a jó gyermek.

A földművelési miniszter 1892. évi 31060. sz. rendeletének végrehajtása.

Az állatvédelem humánus céljainak minden barátja bizonyára a legnagyobb elégtétel érzetével olvasta a földművelési miniszter úrnak múlt évi május hó 21-én kelt s a